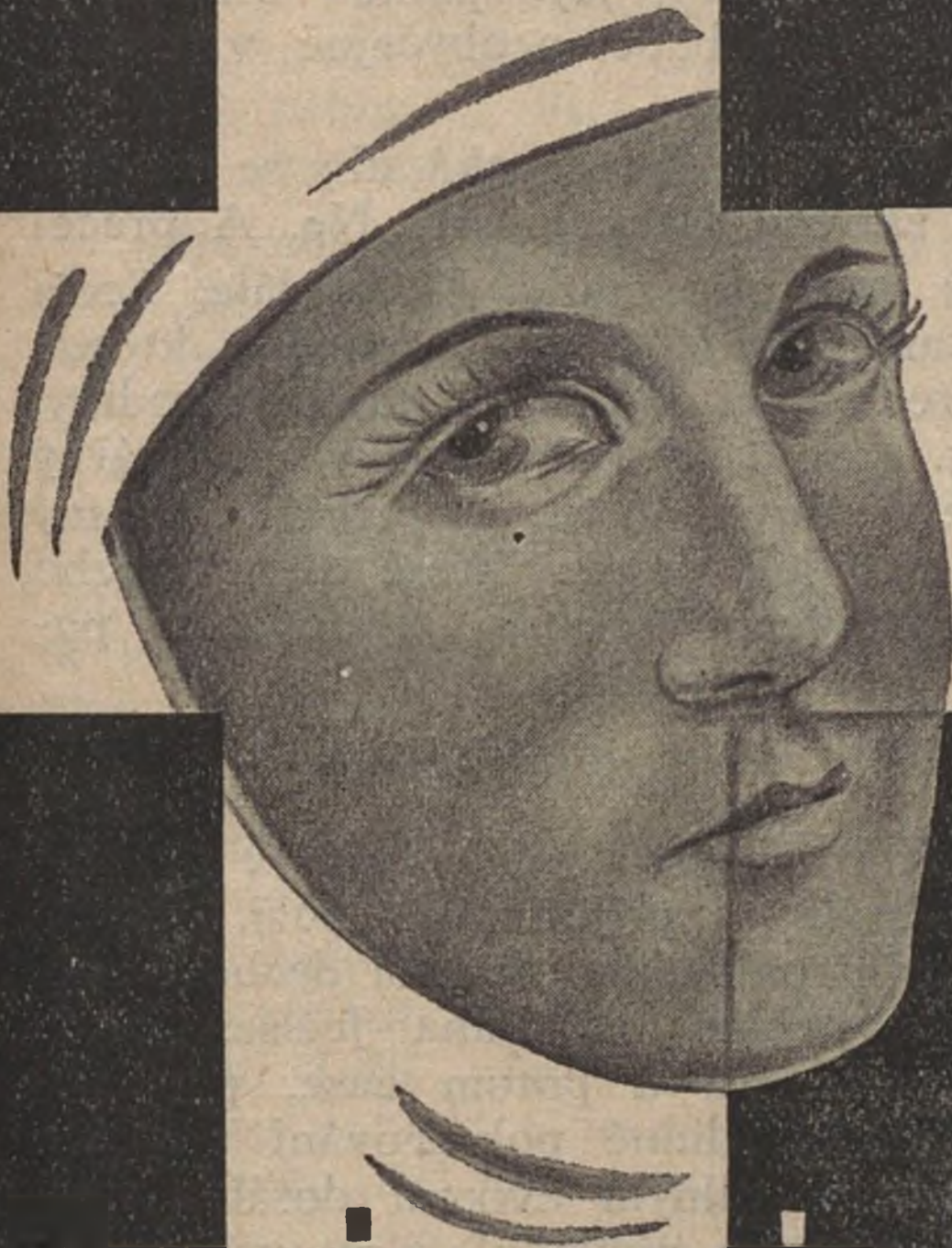

„Životem“ čís. 237.

Ročník X.

Cena 50 hal.
Číslo 21.

KRÁSŇY

POHLED

„KRÁSNÝ POHLED.“

Matka Klára Feyová sedí u psacího stolu. Stohy dopisů čekají na vyřízení. Spěšně jezdí pero po papíře. Náhle písarka ustane, obrátí hlavu poněkud vpravo, její pohled zazáří víc než obyčejně a nabude neobyčejně vroucího, výmluvného výrazu.

Je zde někdo, že ji to nutká, aby se k němu obrátila se zářivou láskyplností? Ne. A přece!

Ale již zase píše matka Klára dále. Zcela klidně, sebraně věnuje se úplně činnosti, kterou má právě před sebou. Na to, asi za čtvrt hodiny, ustane opět. Zase tichý pohyb hlavy, zase zářný pohled, zase výmluvný výraz v její tváři. „Krásný pohled“, říkají její sestry, které svou ničeho netušící představenou pozorují a už často pozorovaly a jsou uchváceny.

Komu platí tento „krásný pohled“? Pánu Ježíši!

Matka Klára Feyová, zcela žijící v ovzduší Ježíšově a stále v přítomnosti Boží, jakoby tímto „krásným pohledem“ konala dechová cvičení. Vědomý pohled na Pána Ježíše. Úkon lásky, díků a smíru a potom zase, pod dozorem Ježíšovým, klidné pokračování v práci. Téměř 60tiletým, pilným cvikem dosáhla mistrůství v „krásném pohledu“ a v umění, žítí v přítomnosti Boží, tomto tajemství všech svatých a dosáhla v něm vysokého stupně dokonalosti.

PÁN JEŽÍŠ JEŠTĚ JE NA TOM MÍSTĚ, KDE NÁS RÁNO POTKAL.

Život v přítomnosti Boží byl u matky Kláry Feyové povahy čistě eucharistické. Od svatého přijímání vycházel a k svatému přijímání vždycky směřoval.

Setkání s Pánem Ježíšem u stolu Páně. Pán Ježíš v srdci. Ale což, když svaté způsoby byly ztráveny, když člověk musí odejít do shonu denních záležitostí? Pán Ježíš jde s námi!

Je blízko nás, blizoučko, je nám nejbližší, tak blízko, jako nikdo jiný. Stále je nám k službám, stále ochoten, nám pomáhati, každou chvíli můžeme přijít k Němu. Krásně to vyjádřila matka Feyová:

„Po celý den musíme se věnovati svému povolání a svým povinnostem. Bude nám při tom převelikou útěchou, povážíme-li, že se můžeme vrátit k Pánu, jak často chceme, neboť Pán Ježíš ještě je na tom místě, kde nás ráno potkal: v našem srdci, v naší duši zůstal jako Bůh, tu Ho najdeme vždycky, po celý den, každou hodinu, tu můžeme s Ním mluvit, od Něho si vyprosit útěchu, radu, osvětlení a sílu, u Něho si můžeme odpočinout, když umdléváme.“

Povzbudivě pokračuje:

„Nuže, použijme nekonečného milosrdenství svého Boha, padejme Mu v duchu často k nohám; vždyť nás očekává na tom místě, kde s námi ráno mluvil a je ochoten, podávati nám Svou pomocnou ruku ke všemu.“

Byls dnes ráno u svatého přijímání? Ny- ní jsi ve shonu práce. Pán Ježíš je u tebe, na tom místě, kde tě ráno potkal: uprostřed tvého srdce.

Pamatuj na to často! Volej Ho na pomoc! Miluj Ho! Pohlížej naň „nejkrásnějším pohledem“ a oplácej Mu takto Jeho stálý, lásky- plný pohled na tebe!

Pána Ježíše mějme stále před očima!

V hodině svatého přijímání byli jsme úplně s Pánem Ježíšem. Ale potom nám Pán Ježíš zmizel s očí, pohřížili jsme se do práce, ztratili jsme se ve steré nicotnosti.

Matka Klára zná tuto obtíž. Aby ji odstranila, hned se ujímá slova: „Je třeba míti živou víru“, zdůrazňuje. Na to pokračuje: „Ó, kdybychom opravdu živě věřili, s jakou zbož- ností konali bychom svou práci!“ Uvádí ně- kolik krátkých příkladů ze života:

„Jedna ze sester je zaměstnána v kuchyni: raduj se, (sestro), věř v pravdě, že připravuješ pokrm Kristu Pánu!“

Druhá hotoví ruční práce, šije neb plete: buď pečlivá, pilná, hoř láskou při každém stehu, obětuj své práce, neboť tkáš šatečky chu- dobnému Ježíškovi.

Třetí vyučuje mládež: nevidíš, jak Ježíšek se na tebe dívá, jak opakuje slova a modlitby, které Mu předříkáváš? Všecko, co děláme, přijímá Pán tak, jako bychom to dělali Jemu, hledíme-li okem víry na Něho.“

„Zvykněme si“, povzbuzuje, „těmi a podobnými myšlenkami kořeni práci svého povolání a pak je budeme jistě konati dobře, neboť kdo by se opovážil býti nedbalým, pracuje-li pro Pána Ježíše?“

To se hodí tak pro řeholníky, slyším hlasy. Ne, ne, to se hodí pro všechny!

Všichni jsou učedníky Božími, Pán Bůh nás povolal, Pán Bůh nám dal rozkaz, On nás ustanovil.

Pro koho tedy musíme pracovati? Pro Boha! Kdy plníme tuto povinnost nejlépe? Tehdy, máme-li stále před očima Pána Ježíše, který skrze nás, s námi a v nás stále činí to, „co těší Otce nebeského.“

Matka Klára byla jasnovídkou. Hluboko nahlížela do tajemství svaté Hostie jako do vede láska hluboko se dívat, a nalézala v Ní Pána Ježíše, nalézala Ho den ze dne více, podobně jako i my Jej tím více nalézáme, čím častěji přicházíme s věrou, nadějí a láskou do styku se svatou Hostií.

Pána Ježíše nalézala v bližním. Svátostný styk s Pánem Ježíšem ve svatém přijímání,

začínal řadu styků s Ním během celého dne. Pán Ježíš ve spolusestrách; Pán Ježíš v dítku; Pán Ježíš v chudých; Pán Ježíš v nemocných; Pán Ježíš v hříšníkovi. Neúnavně bystrila též pohled svých duchovních dcer, aby viděly Pána Ježíše ve spolubližních, povzbuzovala je k pravé lásce bliženské. Několik jejich myšlenek:

„Ve svých bratřích a sestřích máme viděti Pána a Spasitele svého a povážiti, že On všechno, co jim činíme, každou i sebe menší službičku jim prokázanou, tak přijímá, jako bychom ji Jemu prokazovali. Ó, jaké poklady zásluh můžeme si nahromaditi, jak velice vzroste naše láska, zvykneme-li si, ve svých bratřích viděti Pána a Mistra svého! Snažme se, abychom si osvojili tento blahoslavený zvyk!“ Jindy zase:

„... Chudí, zvláště chudé dítky jsou nejlepší přátelé Pána Ježíše. Zevnějšek žebráka, chudého dítky má často do sebe něco, co smyslného člověka odstrašuje. Pod bídnými hadry zubožené, slabé, často bolavé údy. Ale pozorujme bedlivě, neobjevíme-li právě pod těmito cáry, pod tou bídou Pána! Mnohý světec jej takto objevil; neboť svatí dívali se bystře vnitřním zrakem.“

V dobrých lidech viděti Pána Ježíše, není těžko. Ale což v nesympatických, nepřívětivých, v těch, kteří nás urážejí? Matka Klára ví radu:

„Ó, kéž si navykneme, při každé ať malé či velké urážce nehleděti na toho, kdo nám ji působí, ale pozvádati zrak výše, vzhůru k Otci nebeskému a pamatovati na to, že náš bližní je nástrojem jeho láskyplné ruky. Ó, pak jistě pokorně a trpělivě budeme snášeti vše, co nemilého nás potká. Všeliká hořkost odpadne. Naše srdce bude podobno plástu medu, z něhož, když se propíchne neb rozřeže, vytéká jenom med.“

Při svatém přijímání ujistili jsme Pána Ježíše svojí láskou. Že je pravá, máme Mu dokazovati svým životem.

Pravou lásku má, kdo vidí jasným, krásným, Bohem osvíceným okem víry v bližním Pána Ježíše a s ním jako s Pánem Ježíšem jedná. Jemu je styk s bližním „voláním božím“, plným života.

NIKOLIV SEBRANOST V SOBĚ, NÝBRŽ SEBRANOST V BOHU!

Matka Klára varuje před nebezpečím, jemuž bohužel propadá mnoho lidí majících poctivou snahu. Snaží se již přemoci mnohost, usebrati se — ale v čem? V sobě! Na sebe se dívají, ztrnule na sebe hledí, do sebe se zavrtávají a — sobě škodí, malomyslní, ztracují odvahu.

Vlastní „já“ neosvobozuje, ale zúžuje! Hloubání nevykupuje, ale — svazuje. Neblahý

sklon k tomu, abychom se stále zabývali sebou samými, stále o sobě přemýšleli, stále chtěli vědět, v jakém jsme stavu, je „z největších překážek duchovního života,“ praví matka Klára a pokračuje: „Tu je těžko, dostat se kupředu. Jistě bychom se nepohybovali tak stísněně, kdybychom se vzdali stálého hloubání o sobě, které náš opravdový pokrok jen poškozují“.

Aby dodala svým slovům o tomto tak důležitém bodě větší váhy, odvolala se jednoho dne na svědectví velikého muže, biskupa a potomního kardinála Mermilloda. Pravila:

„Před několika dny byl zde nejdůstojnější pan biskup ženevský, řekl mi několik vydatných slov o duchovním životě, mezi jiným toto: „Často mám za to, že, co nás nejvíce zdržuje v životě duchovním, není naše skutečná ubohost, nýbrž zvyk, že se touto ubohostí stále zabýváme, k ní se opět a opět shýbáme. To je veliká překážka.“ Má úplnou pravdu! Již dříve kdysi zdůraznila matka Klára:

„Toto věčné hloubání a myšlení na sebe je chybou. Mnohá zbožná duše, která s Pánem dobře smýšlí, je jím nakažena a toto lpění na vlastních chybách je vinno, že tak málo pokračuje v dokonalosti. Její chyby často jí pletou hlavu, ženou ji k zoufalství a snažíte-li se všemožně, abyste takovouto duši upokojili, nedá se s ní přece nic dělat.“

Kdo z nás chtěl by míti duši, se kterou „nelze nic dělat“? Jistě nikdo! Proto pryč se smutným, hloubavým pohledem na sebe, hledme jasným, důvěřivým, dětinným okem na Pána Boha!

Jinými slovy: Nikoliv sebranost v sobě, nýbrž sebranost v Bohu, v Ježíši svátostném!

„MYSLI NA MNE A JÁ BUDU MYSLITI NA TEBE.“

To řekl Pán svaté Kateřině Sienské. Matka Klára často tato slova uváděla jako pobídku pro sebe a jako povzbuzení pro své duchovní dcery.

Často též poukazovala na hojné požehnání, které plyne z obcování s Bohem. Zářivý příklad jejich ctností nejlépe zobrazoval její důtklivá slova: Shrnuji stručně:

1. Život v přítomnosti Boží a s Pánem Bohem, s Bohem na našich oltářích, je nejlepší prostředek k dosažení veškeré dokonalosti. Slyšme! Neudává se nám tu prostředek, který odpovídá naší nejhlubší touze a snaze po výšinách? Zajisté, ale záleží na tom, jak ho budeme užívat!

2. Myšlenka na přítomnost Boží dodává velikou sílu a pomoc ve všech záležitostech. Vždyť Boží všemohoucnost je s námi. V ní nalézáme ve všeliké, každodenní své nemohoucnosti nejsilnější, nejpevnější oporu a pomoc.

3. Tato myšlenka chrání od hříchu. Před Nejsvětějším neobstojí, co není svaté.

4. Tato myšlenka posiluje nás v pokušeních a bojích. — Vždyť. Ten, Jenž třímá ve Své ruce všechny zbraně, nutné k naší obraně, je na naší straně, je s námi.

5. Tato myšlenka utvrzuje nás ve všech ctnostech. — Zvláště třem božským ctnostem dostává se jí hojně potravu. Víra se upevňuje, poněvadž budeme Pána tím více poznávat, čím častěji naň hledíme. — Naděje se rozmnožuje vroucím přesvědčením, že On nás chrání pod Svými křídly. — Láska se rozněcuje vědomím, že On, naše nejvyšší dobro, je s námi a v nás. Je možno, aby někdo skrýval v sobě oheň a při tom nehořel? Kdo je v milosti posvěcující, nosí „oheň v prsou“: samu Nejsvětější Trojici.

Pamatujeme na to? Věčná škoda, kdybychom tak nečinili!

Matka Klára Feyová napomíná: Pamatujte na to! Cvičte se v tom! Začínajte znovu a znovu! Trvejte na tom s „umíněnou věrností!“ A který je nejlepší prostředek, aby ses rychle naučil blahodárnému úkonu, žítí s Pánem Bohem? „Hleď, abys Pána Boha náležitě miloval! Budeš-li Jej věrně milovat, budeš naň i věrně a stále myslet.“

„Ó, KDYBYCHOM VĚDĚLI!“

Velebnost alpské přírody! Mladý muž jest jí všecek uchvácen. „Jak je to krásné,“ volá. Odmlčel se. A za několik okamžiků volá: „Ó, kdybychom věděli!“ — Co máme vědět?

Že je ještě mnohem větší krása než všechna zevnější nádhera. A tato krása je v nás! Je to věčná Krása sama, Otec, Syn a Duch svatý, Kteří jsou přítomni v duši člověka, je-li ve stavu milosti posvěcující. Kdo nám to praví? Naše překrásná svatá víra!

Mladý muž, kartusiánský novic Antonín Jans, hledí hlubokým okem víry na tuto vnitřní krásu a objevuje ji víc a více. Niterným způsobem upíraje zrak na Pána Boha v nás tráví svůj krátký, ale bohatý život a korunuje jej svatou smrtí. († 1932 v únoru.)

Z jeho denníku několik myšlenek, které napomáhaly k tomu, aby jeho život tak krásně se utvářil:

1. „Celý můj den budiž stálým svatým přijímáním, budiž trvalým, důvěrným stykem s Bohem v nejčistším životě z víry!

2. Jediným mým zaměstnáním je, viděti ve všem Boha a milovati Jej — a všechno v Bohu.

3. Z lásky k Pánu Bohu ať vidím v bližním jenom Pána Ježíše, z lásky k bližnímu ať jsem mu jenom Pánem Ježíšem!

4. Veselosti a bezvadného zevnějšího chování je třeba, neboť On (Pán Ježíš) je zde! Vše budiž Mu k službám!

5. Můj život není než patření na Pána Ježíše. Patře sytím se láskou k Pánu Ježíši. Patřením dávám Mu svou lásku.“

„MEZI TĚMI DVĚMA MOHL BY BÝT KRISTUS PÁN.“

„K bližnímu je třeba míti srdce mateřské,“ učinil si zásadou bratr Paškál. Kdo má srdce mateřské, musí rozdávat.

A tak rozdával bratr Paškál plnými rukama všem chudým a potřebným, kteří přicházeli. Pod jejich skromným zevnějškem viděl tajně Krista Pána a zacházel s Ním dobrotivě a co nejuctivěji.

Nerozdával snad příliš mnoho? Alespoň pater kvardian uznal za nutné, aby zakročil. S pokornou prostotou odpověděl bratr: „Přijde-li 12 chudých, a já dám něco jenom deseti, může býti právě mezi těmi dvěma odmrštěnými Kristus Pán.“ A Krista Pána z brány vykázati přece nechtěli.

Bratru Paškálovi dostalo se důtky a to citelné. Vytkli mu, že je pyšný, že se příliš zakládá na svých ctnostech.

Klidně přijal výtku. Na to odebral se zase k bráně, aby tam zastával s obvyklou přívětivostí svou službu. Spolubratr šel za pokořeným svatým Paškálem, mysle, že je třeba ho potěšiti. Ale bratr Paškál odvětil: „Věz, bratře, že ústy našeho kvardiana promluvil Duch svatý.“ Tak to pojímal. —

Jindy zase byl veřejně zahanben. „Kvardian je příliš přísný,“ haněl představeného spolubratr. „Mlč,“ odpověděl Paškál, „přijal jsem jeho slova tak, jako by je pronesl Duch svatý“.

Co asi jen šeptával Paškál tomu onomu tajně do ucha? Jistě něco pěkného, neboť každý se rozradoval. A což teprve Paškál sám! Býval tak vesel, že nemohl než zpívat potichu svaté žalmy a zbožné písně.

Bratře Paškále, pověz nám to, abychom se i my všichni rozveselili.

„Všecko je dobré, co přichází od Pána Boha; moje Láska je ukřižována.“ Pohled na tuto Lásku nutkal jeho duši k zpěvu.

TI VŠICHNI DÍVAJÍ SE KRÁSNĚ!

Malá Eliška:

„Maminko, kde je Pán Ježíš?“ — „V nebi!“ — „A kde ještě?“ — „Ve svatostánku!“ — „A kde ještě?“ — „V srdci hodných lidí!“

— „Maminko, je i v mém srdci?“ — „Ano!“
Pomlčka.

„Eliško, proč už nemluvíš?“ — „Protože musím myslet na Pána Ježíše ve svém srdci.“

★

Mladá matka:

Právě jí přinášejí dítě od křtu svatého. Láskyplně je přejímá od kmotrů a líbá je uctivě na čelo, mokré ještě od křestní vody. Co si při tom myslí a zbožným okem vidí, vyjádřuje ústy: „Nyní mám opravdové dítě Boží.“

★

Rada velikého muže:

„Pána Boha dlužno míti před očima nejen každý den a každou hodinu, ale i každou minutu a vteřinu.“ Sám to zachovává, a Kristus Pán, na Kterého hledí a Který je v něm, zračí se v něm víc a více tak, že lidé, kteří ho spatří, myslí na Pána Ježíše.

Tento zbožný muž sestavil program života opravdu křesťanského. Přečteme si jej a rychlým, poctivým pohledem změřme dle něho svůj život!

„Opravdového křesťana,“ praví, „lze označiti takto:

1. Je to člověk, který ve svém nitru je zcela zaujat myšlenkou na přítomnost Boží.

2. Člověk, jenž úplně žije myšlence, že Bůh je přítomen v jeho srdci.

3. Člověk, jehož duch je Pánem Bohem tak osvícen, že má dojem: všechny mé trampoty, všechny nitky mého duševního života, všechny mé úmysly a má přání jsou zjevny zraku Všemohoucího.“

Jsme opravdovými křesťany životem?

Mladá prodavačka.

Byla dnes u svatého přijímání a bylo na ní vidět, jak ji Pán Ježíš oblažil.

Právě měla volnou chvíli, nebylo kupujících, proto vrhla se ve skrytém koutku krámu na kolena, aby Pána Boha ujistila. Čím? „Pane Ježíši, nezapomínám, že Jsi ve mně.“

Nemohli bychom i my, třebaš v nejhlučnějším shonu světa, jsouce obklopení prací, zaplaveni životem, ve skrytém koutku svého srdce občas pokleknouti a říci: „Svatý Bože, nezapomínám, že Jsi ve mně?“

Už zase blíží se k nám osoba, která je nám tak nesympatická! Rychle zahnu do nejbližší postranní uličky! Nemožno!

Nuže budu hledět do nebe, jako bych měl za bílého dne spočítati hvězdy, aneb do země, jako bych hledal ztracený klenot.

Ale nikoliv! Podívám se na tu osobu a laskavě ji pozdravím: „Pozdrav tě Bůh,“ — přeji ti Pána Boha! Pozdravuji Pána Boha v tobě! Kdo pozdraví Pána Boha v duši bližního, tomu Pán Bůh pozdrav oplatí.

Mimoděk si vzpomínám na svatou Terezičku. Ach ano, i svatí mají své obtíže, trpí též ubohostmi, pod nimiž vzdycháme my.

Dobré sestře N. dostalo se dokonale milosti, že byla Terezičce ve všem protivnou. A jak už to bývá, právě s touto osobou se Terezička často setkává.

Utéci? Nedalo se vůbec dobře provésti. A konečně něco jiného bylo daleko statečnější a moudřejší.

Již pohlíží Terezička se zářivým úsměvem na nemilou osobu a jedná s ní tak ohleduplně, že v ní budí domněnku, jako by jí mladá sestra byla nakloněna obzvláštní láskou.

Ne, ne, sestro N., svatou Terezičku nepoutáš ty, ale Pán Ježíš, Kterého v tobě vidí okem víry, jsouc Bohem osvícena.

Eva Lavalliére.

Oči této proslulé pařížské herečky vypily mnoho pozemské krásy a hříchu k tomu.

Přišel milosti plný červen 1917. Obrácení, nad nímž jásalo celé nebe. Oči naučily se po-

hlížeti dovnitř, srdce naučilo se hořeti svatou láskou.

A otázka-li se někdy Eva Lavalliérová sama sebe, který pohled jest jí nejmilejší, může odpovéděti: „Na Pána Ježíše.“

Znám mladého muže. Udržel se v těžkém prostředí. Přes mnohonásobné pokušení zachoval si čistou duši.

Znám i jeho tajemství. Je to časté svaté přijímání a pak myšlenka, kterou mu vnukla jeho zbožná matka. Jako blesk vynořuje se v něm v hodině pokušení a pomáhá mu věrným zůstat.

Která je to myšlenka?

„Zadrž! Vždyť nosíš v sobě Nejsvětější svátost. Pán Ježíš je u tebe.“

Mladá Maria Filipetto.

Po operaci leží ve velikých bolestech a tráví bezesnou noc. Matka u ní bdí. Slyšme slova, která jednou proneslo trpící dítě ke své matce v hodině plné bolesti:

„Trpím-li já, trpíš ty se mnou. Ale v tak hrozných chvílích cítím, že Pán Ježíš je mi zcela blízko. Ó, kdybys věděla, co pociťuji, jak vroucně jsem s Ním spojena, když bolesti hlodají! Vidíš, že trpím ráda. Utrpení je milost. Maminko, poděkujme spolu Pánu Ježíši!“

Nemoc je zdlouhavá. Matka nemůže, jak původně chtěla, býti stále u nemocného dítěte. Jiné povinnosti ji volají. Marie ji upokojuje:

„Maminko, běž jenom a nestarej se. Vždyť jsem stále u Pána Ježíše. Všechny mé hodiny jsou vyplněny. Jsem v duchu přítomná všem mším svatým, které se na celém světě slouží a obětují je Pánu Ježíšovi za obrácení hříšníků. Shromažďuji k Jeho nohám všechna utrpení, všechny bolesti a slzy celého světa a obětují je spolu se všemi projevy lásky, všemi ctnostmi a svatými žádostmi dobrých duší. Pán Ježíš má radost. Mluvím s Ním a mnoho Mu povím.“

Dovedeš i ty mluvit s Pánem Ježíšem? V radosti, v utrpení, starosti, zármutku, v bolesti? Pán Ježíš je ti tak blízko. Stále hledí na tebe. Dívej se naň i ty!

„TO JE KRÁSNÉ! TOMU BYCH SE TAKÉ
RÁDA NAUČILA!“

Od svého bratra dostala knihu. Na straně 53. byla jedna stať zatržena. „To si přečti napřed“, psal bratr. Označenou kapitolu přečetla jedním dechem. Když dočetla, zvolala: „To je krásné! Tomu bych se také ráda naučila!“

Byl jsem zvědav. Knihu dostal jsem již také do rukou a rovněž si přečetl oněch ně-

kolik stran. Vskutku, něco překrásného! Zá-
žitek s cest od P. W. Wiesebacha T. J.
(„Setkání“ od W. Wiesebacha, Pustet, Řez-
no.) Vypravuji krátce:

Vlak uháněl dolů do lombardské nížiny. V jednom oddělení seděl P. Wiesebach a proti němu u okna mladý dominikán z Neapolska. Jedna věc jesuitu uvnitř rozčilovala: tento dominikán nečetl, breviře se nemodlil, nýbrž hleděl jen oknem ven a „takřka snil“. Nabídl mu četbu. Dominikán s díky odmítl, že prý na cestách nečte. Ale vždyť je to jistě nudné, dívat se na známou krajinu, ne? „Nudné? Ó nikoliv!“ Má prý na cestě své vlastní zaměstnání. Žije prý zhusta na venkově, v krajině, kterou právě projíždí. „Zajisté dojímají Vaši duši přírodní krásy,“ míní P. Wiesebach. „Ano, ale ještě více mě dojímají lidé venku a vůbec vše, co ve světě vidím.“ „Mám za to, že Vám, jako Neapolci, asi méně vyhovuje Severní Itálie jsouc povahy víc moderní, průmyslové.“

Přečteme si nyní překrásnou odpověď týmiž slovy, kterými ji zaznamenal P. Wiesebach:

„Ne, právě to mě dojíhá. Hledte, vidím-li na příklad nádraží janovské, které spletí svých kolejí prostírá se daleko do kraje, myslím si: když toto spleť a přece bystře promyšlené a cílevědomě uspořádané zařízení předpokládá ducha — pořadatele, čím více mohutné ústrojí všehomíra! A tak mám zase

pro své kázání názorný důkaz jsoucnosti Boží, důkaz, jež lidé chápou, který vidí denně před sebou. Uvedu-li jej, dost možná, že posluchači si naň vzpomenou cestou po železnici a tak se zaměstnají dobrou myšlenkou.

Nebo hleďte: na nádražích lze ledacos pozorovat, co přispívá ke znalosti lidí. Pomyslel jste už na to, kterak lidé přicházejí, kterak chodí, — z chůze každého jednotlivce lze upozorovati veliký kus jeho povahy — jak nesou kufr, aby bylo vidět z nalepených hotelových štítků, kde již všude byli; jak drží deštník nebo hůlčičku, aby bylo vidět rukojeť ze stříbra neb slonoviny; jak často nápadně mluví, jak se titulují... samé nádherné maličkosti!

Často jsem viděl mnoho zármutku a hojně slz, když se lidé loučí, neb uvidíte, kterak muž či žena dlouho a zamyšleně hledí za odjíždějícím. Když to vše očima vidím, modlím se potichu za ty lidi, kteří namnoze žijí jen pro věci pozemské, pro své zaměstnání, pro své zábavy. Modlím se, aby svůj žal snášeli statečně. Ano modlím se, abych je všechny jednou zase uviděl v nebi.

Když vlak vyjede do krajiny, pozdravuji Spasitele ve chrámech, které se přede mnou míhají a modlím se za zemřelé, kteří odpočívají na hřbitovech, položených na pahorcích. Působí-li člověk často na venkově, ví, čeho potřebují rolníci kromě Božího požehnání pro

svá pole, ví, jaké vášně hoří kolikrát v pokojných chýších a chalupách. To vše jsou myšlenky, které pobízejí k modlitbě.“

P. Wiesebach naslouchal dojat, a též naše srdce se rozehřála. Ano, to znamená „krásně cestovati“ a krásným pohledem dívati se na svět a na osudy lidské. Ale slyšte ještě dále!

Vlak blížil se k Milánu a dominikán začal opět:

„A pohleďte na takové město jako je Milán! Jak nabádá k modlitbě! Kolik duší hyne zde každou noc! Vidím pokaždé plameny hříchu, jak šlehají nad střechami a modlím se za duše, které toho dne klesly, aby opět povstaly. Modlím se za ty, které této noci upadnou do nebezpečí, aby neklesly. Tak se mé srdce rozehřeje, a když pak vstoupím na kazatelnu, najdu pravé slovo, abych lidi od hříchu odtrhl.“

Vlak supěl do nádraží milánského. Páter Wiesebach se zvedl. Podal dominikánovi ruku se slovy: „Děkuji Vám, otče, za povzbuzení, jehož se mi od Vás dostalo.“

Nás, kteří to čteme, též bohatě povzbudil. I my mu děkujeme! A jaký dík bude mu jistě milejší? Naučíme-li se tak krásně cestovat jako on!

„BOHU VŠUDYPŘÍTOMNÉMU ŘEKNI MILÉ SLOVO!“

Původce tohoto výroku je dávno mrtev. A ten, kdo tato slova z vděčnosti zaznamenal, také již několik let odpočívá ve stínu hřbitovního kříže.

Ale v jeho knihách žije tento výrok dále, a když jsem jej před lety po prvé četl, uchvátil mě ku podivu tak, že jsem naň od té doby již nemohl zapomenouti.

Kéž jste i vy, milí čtenáři, jím uchvácení! Kéž vás tento výrok nutká, tajně, aby vás nikdo neslyšel kromě Pána Boha samého, na ulici, v kuchyni, u psacího stolu, v dílně, na poli neb kdekoliv jinde, často a často milým slovem obračeti se na Pána Boha všudypřítomného!

Poslyšte, jak píše Dr. J. Klug: („Bůh — Pomocník“ str. 55.)

„Dám ti dobrou radu. Sám ji mám od kněze stejně učeného jako zbožného, který nyní již odešel do nebeské vlasti k Pánu Bohu, jehož zde na zemi jako všudypřítomného uctíval moudrou a hlubokou zbožností.

Nuže jednoho dne klečel jsem po svaté zpravědi u nohou tohoto kněze a naslouchal jeho slovům. Každé jeho slovo bylo jako vzácná perla. Z těchto perel bylo možno uvíti perlový věnec pro rozjímání a modlitby. Pravil mi: „Řekněte někdy při práci, u psacího stolu, na

soukromé procházce milé slovo všudypřítomné bytosti Boží!“

„Kdo to čteš“, povzbuzuje Dr. Klug, „čti to třikrát, devětkrát, stokrát, neboť je to opravdu rada oplývající moudrostí a božskou silou. Té rady se mi tehdy dostalo a rád bych ji podával dále. Budu ji dále podávat, aby přinášela požehnání jako je přinesla mně; požehnání makavé blízkosti Boží.“

Ale jak máme s Pánem Bohem mluvit? Zcela jednoduše, zcela dětsky:

„Hle, Pane, zde jsem! Víím, že Jsi zde. Ty víš, že já jsem zde.“ Nebo: „Hle, Pane, zde jsem! Mám Tě rád, dobrý Bože! Ty, měj mě rád! Řiď mě, vod' mě, ochraňuj mě!“

Nebo: „Hle, Pane, zde jsem! Já Tvůj syn, Tvá dcera, kteří se k Tobě vrátili! Odpusť mi mé viny jakož i já odpouštím svým vinníkům!“

Nebo: „Hle, Pane, zde jsem! Bože můj, trpím! Neuvod' mě v pokušení, ale zbav mě zla hříchu!“

Nebo: „Hle, Pane, zde jsem se svou prací! Budu ji konati ke Tvé cti. Tobě ji daruji. Posvěť se jméno Tvé! Přijď království Tvé! Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi!“

Nebo: ... Ach ano, to víš Ty sám nejlépe. Svou starost, svou radost, úzkost, utrpení, námahu, lítost, lásku, vše to řekni „milým slovem“ milému Pánu Bohu! *

A šlechtný kněz, který sám tak hluboce zakusil požehnaní léto cvičby a jako kněz znaje nejvnitřnější tajemství duší měl příležitost, pozorovati je i u jiných, naléhá:

„Učiňte zkoušku! Učiňte ji, prosím vás o to! Říkejte slova milá, věřící, slova pokory, důvěry, oběti, slova světlem prosvícená, slova slzami přetékanými všudypřítomné bytosti Boží! Učiňte zkoušku!“

A výsledek?

Pán Bůh sám dává odpověď! Jakou?

„Odpovědí Jeho bude pokaždé milost a to právě ta milost, které potřebujeme pro povinnost dotyčného dne, dotyčné hodiny a pro spásu duše.“

A této odpovědi Boží ve formě milosti vám, milí čtenáři, ze srdce přeji.

Nihil obstat. Censor ex officio: P. Emanuel Mysliveček. Imprimi potest, Pragae, die 17. II. 1940. P. Franciscus Suchomel, Sup. Prov. Imprimatur Nr. 2263. Olomucii, die 18. II. 1940. Dr. Udalricus Karlík, Vicarius generalis.

„Životem“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální. Vychází ve Frýdku dvakrát v měsíci. Cena jednoho sešitu 50 hal. 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na celý ročník i s poštovním 13 K. Číslo poštovního účtu šekového v Praze 303.183. — Vydavatel Exerciční dům ve Frýdku. Telefon č. 38. — Řídí P. R. Schikora v M. Ostravě. — Odpovědný redaktor P. R. Schikora. — Tiskla Typia v Moravské Ostravě, Těšínská ulice 21.